

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-76)

Jul (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்11
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 53)

நான்காவது நூறு தொடக்கம்

ஆலந்தளிரில் சயனித்த பாலகன் வடபத்ரசாயீ அவதாரம்

301. யுகாதிக்குத்

யுகங்கள் தொடங்குவதற்கான ஸ்ருஸ்ஹ்ரீயைச் செய்பவன். அடுத்து எம்பெருமானின் மற்றுமொரு ஆச்சர்யம் கூறப்படுகிறது. இது எம்பெருமான் ஆலிலை மீது சயனித்த வடபத்ரசாயீ அவதாரமாகும். யுகத்தின் முடிவு காலத்தில் மற்றும் ஒரு தொடக்கத்தைச் செய்கிறான் என்றதால் யுகாதிக்குத் என்னும் திருநாமம் பெற்றான். ப்ரளயம் உண்டானபோதும், அந்த ப்ரளயத்தால் எந்தவிதமான பாதிப்பும் இல்லாதபடி அனைத்தையும் மீண்டும் அளித்தான்.

302. யுகாவர்த்த:

நான்கு யுகங்களிலும் நிலையாக உள்ள தர்மத்தின் இருப்பைக் குறித்தே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. அப்படியே அந்தந்த யுகங்களின் தர்மங்களை நிலையாக இருக்கும்படியாக அந்தந்த யுகங்களை மீண்டும் சுழலவைக்கிறான். இதனால் யுகாவர்த்த: என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

303. நைகமாய:

ஏதும் அறியாத குழைந்தை ரூபத்தில் உள்ளபோதே எண்ணற்ற உலகங்களை அனைத்தையும் விழுங்குவது, பற்றிக்கொள்ள ஏதும் இல்லாமலேயே ப்ரளய காலத்தில் நீரில் உள்ள சிறிய இலையில் சயனித்தபடி இருப்பது என்பதான மறுக்க இயலாத வியப்பான செயலைச் செய்தவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். இங்கே உள்ள “மாயா” என்னும் பதம் “பொய்” என்னும் பொருளை அளிக்கவில்லை. அந்தப் பதம் “உண்மை” என்னும் பொருளிலும் பல இடங்களில் காணப்படுவதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் அறிக:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத் - ப்ரக்ருதி என்பதே மாயை என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படுகிறது. அனைத்திற்கும் காரணமான ப்ரக்ருதி மாயை என்று கூறப்படுவதைக் காண்க.
- நிருக்தம் - மாயா வ்யுநம் ஞானம் - மாயா, வ்யுநம், ஞானம் ஆகிய மூன்றும் அறிவு என்னும் பொருள் அளிக்கவல்லவை.
- யஜூர் அஷ்டகம் - ஸங்க்யாதா தேவமாயயா - பகவானின் ஞானத்திற்கு ஒப்பு
- ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் (18) - விச்வாநி தேவ வ்யுநாநி வித்வாந் - அக்னியைச் சரீரமாக உடைய எம்பெருமானே! உன்னை அடையும்விதமான செல்வத்தை நாங்கள் பெறும் விதம் முழுவதும் நீ அறிவாய்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-9-20) - தேந மாயா ஸஹஸ்ரம் தத் சம்பரஸ்ய ஆசுகாமிநா பாலஸ்ய ரக்ஷதா தேஹம் ஏகைகச்யேந ஸூதிதம் - சம்பரன் என்னும் அசுரன் ப்ரஹ்லாதன் மீது ஆயிரக்கணக்கான ஆயுதங்களை ப்ரயோகம் செய்தான். எம்பெருமானின் சக்கரம் அந்தச் சிறுவனின் சரீரத்தைக் காக்கும் பொருட்டு அவனைச் சுற்றி நின்ற அனைத்தையும் தூளாக்கியது.

வராஹ புராணத்தில் “மாயா” என்னும் பதமானது எம்பெருமானின் ஆச்சர்யம் அளிக்கவல்ல செயல்களைக் குறிக்கும் என்பதைக் இந்த ச்லோகம் மூலம் அறியலாம் - மேகோதய: ஸாகர ஸந்நிவ்ருத்தி: இந்தோர்விபாக: ஸ்புரிதாநி

வாயோ: வித்யுத் விபங்க: கதிர் உஷ்ணரச்மே: விஷ்ணோர் விசித்ரா: ப்ரபவந்தி மாயா: - மேகங்கள் உண்டாவது, கடலின் அலைகள் மேலே எழும்பாமல் கடலுக்கு திரும்புவது, சந்த்ரன் வளர்வது மற்றும் தேய்வது, காற்று வீசுவது, மின்னல் உண்டாவது, சூரியன் ஆறு மாதம் ஒரு பக்கமும் மற்றொரு ஆறு மாதம் வேறு பக்கமும் நகர்வது போன்ற அனைத்தும் விஷ்ணுவின் வியக்கவைக்கும் மாயையால் ஆகும் - என்றது காண்க. இவ்விதம் "மாயை" என்னும் பதம் "ஆச்சர்யம் உண்டாக்க வைக்கும் செயல்கள்" என்று அறிந்தவர்கள் கூறுவதைக் காணலாம்.

மஹாபாரதத்தின் ஆரண்யபர்வத்தில் மார்க்கண்டேய மஹரிஷி தர்மபுத்திரரிடம் எம்பெருமான் ஏதும் அறியாத பாலகனாக சிறிய ஆலிலையில் வியப்பை அளிக்கும் வகையில் சயனித்திருந்ததைத் தான் கண்டது பற்றிக் கூறுகிறார் - ததோ மே ப்ருதிவீபால விஸ்மய: ஸுகஹாந் அபூத் த்ருஷ்ட்வா லோகம் ஸமஸ்தம் ச இத்யுக்த்வா அந்தர்ஹித: தாத ஸ தேவ: பரமாத்த்புத: ஆச்சர்ய பரதச்ரேஷ்ட: - பரத குலத்தில் சிறந்தவனே! அந்தக் குழந்தையின் வயிற்றில் நான் அனைத்து உலகங்களையும் கண்டேன்; என்ன வியப்பாக அந்தக் குழந்தை ஏதும் அறியாதவன் போன்று உறங்கியபடி உள்ளது - என்றார்.

இப்படியாக மாயை என்னும் வஸ்துவானது தோஷங்களால் சூழப்படாத காணவல்ல ப்ரமாணங்கள் மூலமாக வியக்கவல்ல பொருளில் தோன்றுகிறது.

304. மஹாசந:

ப்ரளய காலத்தில் அனைத்து உலகங்களையும் தனது உணவாக உட்கொள்பவன் என்பதால் மஹாசந என்னும் திருநாமம் பெற்றான். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-122) - யச்ச கிஞ்சித் மயா லோகே த்ருஷ்டம் ஸ்தாவர ஜங்கமம் ததப்ச்யந் அஹம் ஸர்வம் தஸ்ய குசெஷுள மஹாத்த்மந: - இந்த உலகில் உள்ள அசையும் பொருட்கள், அசையாத பொருட்கள் என்று எவை எவை உள்ளனவோ அவை அனைத்தையும் அந்தக் குழந்தையின் வயிற்றில் நான் கண்டேன் - என்றது.

305. அத்ருச்ய:

மனதினால் நினைத்துப் பார்க்க இயலாத செயல்களையும் செய்தபடி உள்ளவன். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-94) - கதம் நு அயம் சிசு: சேதே லோகே நாசுமுபாகதே தபஸா சிந்தயம்ச்சாபி தம் சிசும் நோபலக்ஷயே - இந்த உலகம் முழுவதும் அழிந்த பின்னரும் இந்தக் குழந்தை மட்டும் எப்படி இவ்விதம் உள்ளது

என்று எனது தவவலிமை மூலம் ஆராய்ந்தபோதிலும், அந்தக் குழந்தையின் ஸ்வரூபம் பற்றி அறிய இயலவில்லை – என்று மார்க்கண்டேயர் உரைத்தார்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 76)

ஆசேஷபம் - ஸ்வர்கம் முதலான பலன்கள், யாகங்கள் போன்ற கர்மங்கள் மூலம் உண்டாகின்றன என்பதும், அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்கள் அழிந்து விடக்கூடியவை என்பதும், ப்ரஹ்ம உபாஸனை என்பதே மோக்ஷம் அளிக்கவல்லது என்பதும் எவ்விதம் அறியப்பட்டது - வேதங்களை அவற்றின் அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்த காரணத்தினால் அல்லவோ? அதன் பின்னர் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட ஒருவன் நேரிடையாகவே ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய விசாரணையில் இறங்கலாம். ஏன் கர்மம் குறித்து ஆராயவேண்டும்?

பதில் - நீங்கள் கூறுவது போன்று கொண்டால், அந்த ஒருவன் ஏன் சாரீரக மீமாம்ஸையில் மட்டும் இறங்கவேண்டும்? வேதங்களை அதன் அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்தாலே அனைத்தும் அறிந்தவன் ஆகிவிடுவான் அல்லவோ?

ஆசேஷபம் - உங்களது பதில் உண்மையே. நீங்கள் கூறுவது போன்று வேத அத்யயனம் செய்தவன் அனைத்தையும் அறிந்தவன் ஆகிறான். ஆயினும், அவனது அத்தகைய ஞானம் என்பது கேள்விகளும் சந்தேகங்களும் கூடியதாகவே இருக்கும் அன்றி தெளிந்த ஞானமாக இருக்காது. காரணம் - ந்யாயம் மற்றும் வாதங்களின் அடிப்படையில் மட்டுமே ஒன்றைக் குறித்த உண்மையான அர்த்தம் விளங்கும். இத்தகைய உண்மையான அர்த்தத்தை அறிவதற்காக வேதாந்த வாக்யங்கள் ஆராயப்படவேண்டும்.

பதில் - அப்படி என்றால் அதே காரணத்திற்காக (உண்மையான பொருளை நன்கு உணர) கர்மத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று அறிய வேண்டும்.

லகுபூர்வபக்ஷம் (இந்த பூர்வபக்ஷி அத்வைதி ஆவார்) - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஆய்விற்கு எது தவறாமல் தேவையாக உள்ளதோ அதனையே முதலில் செய்யவேண்டும் என்றே கூறவேண்டும். ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய ஆய்வில் விருப்பம் உள்ள ஒருவனுக்கு கர்மத்தைப் பற்றிய ஆய்வில் விருப்பம் இருத்தவேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. வேதாந்த வாக்கியங்களை மட்டுமே அத்யயனம் செய்த ஒருவன், கர்மங்களைப் பற்றிய ஞானம் இல்லாமல் உள்ளபோதிலும், அவன் வேதாந்தா விசாரங்களில் இறங்குவது ஏற்கத்தக்கதே ஆகும்.

ஆசேஷம் - (வேதாந்த விசாரம் செய்வதற்கு முன்னர் கர்மவிசாரம் செய்யவேண்டும் என்று கூறுபவர் இந்த ஆசேஷத்தைத் தெரிவிக்கிறார்) - வேதாந்தங்களில் கர்மாக்களின் அங்கமாக உள்ள உத்கீதம் (குறிப்பு: உத்கீதம் என்பது குறித்து மூன்றாம் அத்யாயத்தில் காண்க) பற்றிய உபாஸனைகள் உள்ளனவே! கர்மவிசாரம் செய்யாமல் இத்தகைய உபாஸனைகள் பற்றிய ஞானம் எவ்விதம் ஏற்படும்?

லகு பூர்வபக்ஷ பதில் - (மேலே உள்ள கேள்விக்கான பதிலை அளிப்பதை விடுத்து, வேறு ஏதோ ஸமாதானம் கூறுகிறார்) இவ்விதம் நீங்கள் கேள்வி எழுப்பினால் சாரீரக சாஸ்த்ரம் குறித்த விஜ்ஞானம் பற்றி நீங்கள் அறியாதவர் என்றே ஆகிறது! இத்தகைய சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் முக்கியமான ஞானம் என்று எது போதிக்கப்படுகிறது என்பதை நீங்கள் அறியவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானம் அல்லவோ இந்தச் சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் முக்கியமாகக்கொள்ளப்படுகிறது? இந்தச் சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் ஆத்மா என்பது ஒன்றே என்பது அல்லவோ ப்ரதானமாக உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது, காரணம் - எல்லையற்ற காலமாக அறியாமையில் மூழ்கி, இதனால் பல்வேறு பேதங்கள் உள்ளன என்று மயங்கி, இதனால் பிறப்பு-மூப்பு-இறப்பு என்னும் துயரங்கள் பொருந்திய ஸம்ஸாரதுக்கம் என்னும் பெருங்கடலில் மூழ்கியுள்ளனர். இத்தகைய தவறான ஞானம் நீங்கும் பொருட்டு, "ஆத்மா ஒன்று" என்ற உண்மையான ஞானம் உண்டாகும் பொருட்டு, இந்தக் கருத்தே சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதானமாக உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, மாறுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட கர்மங்கள் குறித்த ஞானம் ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதம் பயன்படும்? இத்தகைய ஞானம் அவனுக்கு உதவி செய்யாமல் இருப்பதுடன் இடையூறாகவும் இருக்கும். மேலும், உத்கீதம் முதலானவை குறித்த விசாரணை என்பது கர்மங்களின் பகுதியாகவே உள்ளபோதிலும், அது ஞானரூபத்தை உடையதாக உள்ளதால், இந்த வேதாந்த விசாரணையில் இணைக்கப்பட்டது. எனவே சாஸ்த்ரம் எதனை ப்ரதான விஷயமாகக் கொள்கிறதோ, அந்த விஷயத்தையே முதலில் கருத்தில் கொண்டு ஆராயவேண்டும் என்றாகிறது.

ஆசேஷம் - (இது பாஸ்கர மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் கூறுவது) - நீங்கள் கூறுவது உண்மையே. அதாவது சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரதான கருத்தை மட்டுமே ஏற்றுக் கொண்டு, அதற்கு ஏற்றவற்றைச் செய்தல்வேண்டும் என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம். ஆனால் அத்தகைய சாஸ்த்ரங்களில் கர்மங்கள் பற்றிய ஞானமே வேண்டப்படுகிறது. கர்மங்களுடன் கூடிய ஞானத்தால் மட்டுமே மோசஷம் என்று ச்ருதி ஓதுகிறது. ஸூத்திரக்காரர் (3-4-26) - ஸர்வாபேசுஷா ச யஜ்ஞாதி ச்ருதே: - என்று கூற உள்ளார். அறியப்படவேண்டிய கர்மாக்கள் குறித்து அறியாமல் இருந்தால் - எந்தக் கர்மாக்கள் ஞானத்துடன் இணைகின்றன, எவை ஞானத்திற்கு அங்கம் அல்ல என்று அறிய இயலாது. ஆகவே கர்மாக்கள் குறித்து முதலில் அறியவேண்டும்.

லகு பூர்வபசஷம் - இவ்விதம் கூறுவது சரியல்ல. அனைத்து விசேஷங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், ஞானம் மட்டுமே நிரம்பிய ஸ்வரூபமாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய ஞானம் உண்டானால் மட்டுமே அவித்யை (அறியாமை) நீங்கும். இவ்விதம் அவித்யையின் நீக்கம் என்பதே மோசஷம் ஆகிறது. வர்ணாச்ரம தர்மங்கள், அடையப்பட வேண்டிய இலக்கு, செய்யும் முறைகள் போன்ற பலவற்றிலும் பலவிதமான வேறுபாடுகளுடன் கர்மங்கள் உள்ளன. இப்படி உள்ளபோது, பலவிதமான வேறுபாடுகளை நீக்குவதான “அறியாமை விலகுதல்” என்னும் நிலையானது, பலவிதமான வேறுபாடுகளுடன் கூடியதான கர்மங்களால் எப்படி உண்டாகும்? கர்மங்கள் அழியக்கூடிய பலன்களை மட்டுமே அளிப்பதால் அவை மோசஷத்திற்குத் தடையாக உள்ளன என்றும், ஞானத்திற்கு மட்டுமே மோசஷம் அளிக்கவல்ல தன்மை உள்ளது என்றும் கருத்துகள் ஓதுகின்றன. இந்த வரிகள் கீழே உள்ளன:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-8-10) - அந்தவதேவாஸ்ய தத்பவதி - கர்மங்களால் அடையப்பட்ட உலகம் முடிவுள்ளதாகவே உள்ளது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-6) - தத்யதேஹ கர்மசிதோ லோக: சுஷீயதே, ஏவமேவாமுத்ர புண்யசிதோ லோக: சுஷீயதே - இந்த உலகில் விவசாயம் போன்ற கர்மங்களால் இயற்றப்பட்ட நெல் போன்ற பலன்கள் எவ்விதம் நாசம் அடைகின்றனவோ, அதே போன்று புண்ணியம் போன்றவற்றால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கம் போன்றவையும் அழிந்து போகின்றன.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (2-1-1) - ப்ரஹ்மவிதானோப்தி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-2-9) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்.

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-8) - தமேவ விதித்வா அதிம்ருத்யுமேதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்துகொண்டு அவித்யையைக் கடக்கிறான்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 76)

மூலம் -

நிக்ருஹீதேந்த்ரிய க்ராமோ யத்ர யத்ர வஸேந்நர:
தத்ர தத்ர குருசேஷத்ரம் நைமிசம் புஷ்கரம் ததா

என்று சொல்லுகிறவிது கத்யந்தரமில்லாதபோது ஏதேனுமொரு தேசத்திலே வஸித்தாலும் இவன் வாஸத்தாலே அத்தேசமும் ப்ரசஸ்தமாமென்கைக்காக. இதுக்கு சாண்டிலீ வருத்தாந்தம் உதாஹரணமாகக் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-18) - நிக்ருஹீதேந்த்ரிய க்ராமோ யத்ர யத்ர வஸேந்நர: தத்ர தத்ர குருசேஷத்ரம் நைமிசம் புஷ்கரம் ததா - எந்த ஒருவன் தனது புலன்கள் அனைத்தையும் தன்வசப்படுத்தியபடி வாழ்கின்றானோ, அந்த மனிதன் வாழும் இடத்தில் குருசேஷத்ரம், நைமிசாரண்யம், புஷ்கரம் போன்ற அனைத்து திவ்யதேசங்களும் உள்ளன - என்றது காண்க. இதன் கருத்து என்ன? உயர்ந்த திவ்யதேசங்களில் உள்ளதமான ஒருவன் வஸிக்க இயலாதபோது, அவன் மற்ற இடங்களில் வசித்தாலும் அந்த இடம் இவன் வசிப்பதன் காரணமாகவே உயர்கிறது. இதனை சாண்டிலீ சரிதத்தில் காண்க (இது பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் உள்ளது).

மூலம் - ஆகையால்,

ஞானஸமகாலமுக்த்வா கைவல்யம் யாதி கதசோக:
தீர்த்தே ச்வபச க்ருஹே வா நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி பரித்யஜன் தேஹம்

என்று சரீரபாதத்துக்கு ஒரு தேச விசேஷ நியமமில்லை என்றதுவும் எப்படிக்கும் பலத்தில் இழவில்லையென்கைக்காக.

ஆராத அருளமுதம் பொதிந்த கோயில்
அம்புயத்தோன் அயோத்திமன்னர்களித்த கோயில்
தோலாத தனிவீரன் தொழுத கோயில்
துணையான வீடணற்குத் துணையாம் கோயில்
சேராத பயனெல்லாம் சேர்க்கும் கோயில்
செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்த கோயில்
தீராத வினையனைத்தும் தீர்க்கும் கோயில்
திருவரங்கமெனத் திகழும் கோயில்தானே.

கண்ணனடியிணை எமக்குக் காட்டும் வெற்புக்
கடுவினையர் இருவினையும் கடியும் வெற்புத்
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்புத்
தெளிந்த பெருந்தீர்த்தங்கள் செறித்த வெற்புப்
புண்ணியத்தின் புகலிதெனப் புகழும் வெற்புப்
பொன்னுலகிற் போகமெலாம் புணர்க்கும் வெற்பு
விண்ணவரும் மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு
வேங்கடவெற்பென விளங்கும் வேதவெற்பே.

உத்தமவமர்த்தல மமைத்ததோர்
எழிற்றனுவினுய்த்த கணையால்
அத்திவரக்கன் முடிபத்துமொரு
கொத்தென உதிர்த்த திறலோன்
மத்தறு மிகுத்த தயிர்மொய்த்தவெணெய்
வைத்ததுணும் அத்தனிடமாம்
அத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தறவறுக்கும்
அணியத்திகிரியே.

தேனார்மலத் திருமகள் நாதன் திகழ்ந்துறையும்
வானாடுகந்தவர் வையத்திருப்பிடம் வந்தருமக்
கானாரிமயமும் கங்கையும் காவிரியும் கடலும்
நானாநகரமு நாகமும் கூடிய நன்னிலமே.

ஸா காசீதி ந சாகசீதி புவி ஸ: அயோத்யேதி
ஸ: அவந்தீதி ந கல்மஷாதவதி ஸா காஞ்சீதி நோதஞ்சதி
தத்தே ஸா மதுரேதி நோத்தமதுராம் நான்யாபி மாந்யா பூரி
யா வைகுண்ட கதா ஸுதா ரஸபுஜாம் ரேசேத நோ சேதஸே

விளக்கம் - வராஹ புராணம் - ஞானஸமகாலமுக்த்வா கைவல்யம் யாதி கதசோக:
தீர்த்தே ச்வபச க்ருஹே வா நஷ்டஸ்ம்ருதிரபி பரித்யஜன் தேஹம் - இந்த
மந்த்ரத்தைக் கூறி ப்ரபத்தி செய்யும் ஒருவன் புண்ணிய தீர்த்தம், நாய் மாமிஸம்
உண்பவன் வீடு, நினைவிழத்தல் போன்ற எந்தச் சூழலில் மரணம் அடைந்தாலும்
மோசஷம் பெறுகிறான் - என்றது. ஆகவே இந்த வரியானது மரணம் ஸம்பவிக்க
சிறப்பான இடங்கள் என்று ஏதும் இல்லை என்று கூறியபோதிலும், செய்த
ப்ரபத்திக்குப் பலனாகிய மோசஷம் எப்படியாயினும் கிட்டும் என்பதை
உணர்த்துவதையும் அறியவேண்டும்.

ஆராத அருளமுதம் என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் - எத்தனை அனுபவித்தாலும்
திகட்டாதபடி உள்ளது; கருணையே வடிவான அழகியமணவாளன் உறைகின்ற
கோயில்; தாமரையில் வலிக்கும் நான்முகன் அயோத்தியை ஆண்டு வந்த
இக்ஷ்வாகு வம்ஸத்தினருக்கு அளித்த கோயில்; தோல்வி என்பதை அறியாத
வீரனாகிய இராமன் ஆராதனை செய்த கோயில்; இராமனுக்குத் துணையாக நின்ற
விபீஷணனுக்குக் காப்பாக இருந்த கோயில்; வேறு எங்கும் கிட்டாத பயன்கள்
அனைத்தையும் அளிக்கும் கோயில்; வேதத்தின் முதல் அக்ஷரமான ப்ரணவத்தின்
சேர்க்கை கொண்ட கோயில்; தீராத வினைகள் அனைத்தையும் நீக்கும் கோயில் -
இதுவே திருவரங்கம் என்னும் கோயிலாகும்.

கண்ணனடியிணை என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் - க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளை
நாம் பற்றும்படியாகக் காட்டித் தரும் திருமலை; தீய பாவங்களை பலவற்றையும்
கொண்டவர்களின் இருவினைகளையும் தீர்க்கும் திருமலை; இதுவே பரமபதம்
என்னும்படியாக ஒளிர்கின்ற திருமலை; தெளிந்த தீர்த்தங்கள் கொண்ட
பொய்கைகள் நிறைந்த திருமலை; புண்ணியத்தின் இருப்பிடம் இதுவே என்று
போற்றப்படும் திருமலை; பரமபதத்தில் அடைகின்ற அனுபவங்கள் அனைத்தையும்
இங்கேயே அனுபவிக்கச் செய்யும்படியான திருமலை; நித்யஸூரிகளாலும் இங்கு
உள்ளவர்களாலும் விரும்பத்தக்க திருமலை - இது திருவேங்கடமலை என்று
வேதங்களாலும் போற்றப்படும் திருமலையாகும்.

உத்தம என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் - உயர்ந்த போர்க்களத்தில்
அமைக்கப்பட்டிருந்த அழகான வில்லில் இருந்து ஏவப்பட்ட ஒரே அம்பு மூலமாக
பல அஸ்த்ரங்களின் பலம் நிறைந்த அசுரனாகிய இராவணனின் பத்துத்
தலைகளையும், தேங்காய்க்கொத்து போன்று அறுத்த பலம் கொண்ட இராமன்;
மத்தினால் கடையப்படும்படியான மிகுந்த தயிர், தாயான யசோதை மற்றும்
ஆய்ச்சிமார்களால் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்த மிகுதியான வெண்ணெய்
ஆகியவற்றை உண்ட க்ருஷ்ணன் - இப்படிப்பட்ட ஸ்வாமியான

ஸ்ரீமந்நாராயணன் வாஸம் செய்யும் ஸ்தலமாக ஹஸ்திகிரி உள்ளது. எம்பெருமானின் அடியார்களுடைய பாவங்களை நீக்கி, ஸம்ஸார பந்தம் இல்லாதபடி ஒழிக்கவல்ல சக்கராயுதம் போன்றே உள்ளது.

தேனார் என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் - தேன் நிறைந்த தாமரைமலரில் வீற்றுள்ள பெரியபிராட்டியாரின் நாதனான ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் வாஸம் செய்கின்ற பரமபதத்தை அடையவேண்டும் என்று விரும்பி ப்ரபத்தி செய்வார். இப்படிச் செய்தவர்கள் இந்த உலகில் வஸிக்கின்ற இடங்கள் எவையோ அவை - கடுமையான தவங்கள் இயற்றப்படும் இமயமலை, கங்கையின் கரைகள், காவேரியின் கரைகள், கடலில் உள்ள சுவேத த்வீபம், மற்ற திவ்யதேசங்கள், பரமபதம் ஆகிய பலவும் கூடியுள்ள இடம் போன்று ஆகின்றன.

ஸா காசீதி என்று தொடங்கும் ச்லோகத்தின் பொருள் - இந்தப் பூமியில் உள்ள எந்த நகரமானது எம்பெருமானின் சரிதங்கள் என்னும் அமிர்தத்தைப் பருகவல்ல பாகவதர்களின் மனதிற்கு ஏற்றபடி இல்லையோ, அப்படிப்பட்ட நகரம் - காசி என்ற பெயர் கொண்டதாக உள்ளபோதிலும் ப்ரகாசம் அடைவதில்லை; அயோத்தியாக இருந்தாலும் வசிப்பதற்கு ஏற்றதல்ல; அவந்தியாக இருந்தாலும் பாவங்களில் இருந்து காப்பாற்ற வல்லது அல்ல; காஞ்சி என்றாலும் உயர்வானது அல்ல; மதுரா என்றாலும் பெருமையை அடைவதில்லை; எப்படி இருந்தாலும் மதிக்கத் தக்கதாக இருப்பதில்லை.

ஸ்தாநவிசேஷ அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 32)

65. அசித் வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்திலுபகார ஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

அவதாரிகை - ஆனால் இவ்வசித் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கொரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அசித் வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - என்றாலும் அசித்தைக் காட்டிலும் மாறுபட்டுள்ள இந்தத் தன்மைக்கு (ஆத்மாவை அறியக்கூடிய தன்மை) ஏதேனும் பயன் இருக்கவேண்டும் அல்லவா என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உபாயத்திலுபகார ஸ்ம்ருதியாவது) "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" , "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்கிறபடியே ஸித்தோபாயமான வெம்பெருமான் தன் திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களை யநுஸந்திக்கை. (உபேயத்திலுகப்பாவது) அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணும் கைங்கர்யங்களில் "உகந்து பணி செய்து" என்கிற உகப்பும், அத்தாலவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக் கண்டு தனக்கு விளைகிற ப்ரீதியும்.

விளக்கம் - "உபாயத்திலுபகார ஸ்ம்ருதியாவது" என்பது: திருவாய்மொழி (2-7-8) - என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய், திருவாய்மொழி (2-7-7) - மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் நமக்காகச் செய்த உபகாரங்களை எண்ணிப் பார்த்தபடி இருத்தல் ஆகும். "உபேயத்திலுகப்பாவது" என்பது: அவன் திருவடிகளில் நாம் செய்கின்ற கைங்கர்யங்களில் திருவாய்மொழி (10-8-10) - உகந்து பணி செய்து - என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப மகிழ்ச்சியும், இதனால் அவனுக்கு உண்டாகின்ற ப்ரீதியைக் கண்டு நமக்கு அவன் மீது ஏற்படும் ப்ரீதியும் கூறப்படுகிறது.

66. "உன்மனத்தா லென்னினைந் திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு.

அவதாரிகை - இப்படி இவன் பக்கலுள்ளதொன்று முபாயமன்றாகில் இவனுக்கு தத் ப்ராப்த்யுபாயந்தா னேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன் மனத்தால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சேதனன் பக்கம் உள்ள எதுவும் சேதனன் அவனை அடையும் உபாயம் அல்ல என்றால், அவனை அடையும் வழி என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இத்தலையிலுள்ளதொன்றும் பேற்றுக்குபாய மல்லாமையாலே, "உன் மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்" என்று - கை கழிந்தவற்றுக்குமொரு போக்கடி பார்த்திருக்கக் கடவ உன் திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்ததென்னென்று, ஹிதைஷியான அவன் நினைவே உபாயமென்று ஆழ்வாரநுஸந்தித்தபடியே, அவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயம் - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தியாய் ப்ராப்தனாய் பரமதயாளுவாய் இருக்கிற அவனுடைய இச்சேதநோஜ் ஜீவநார்த்தமான நினைவென்றபடி.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (12-7-1) - உன் மனத்தால் என்னினைந்திருந்தாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, "எதனாலும் காப்பாற்ற இயலாது என்று கைவிட்ட நிலையிலும் ஏதேனும் உதவ இயலுமா என்று உனது மனதால் நினைப்பது என்னே குணம்" என்று நமது நலத்தை எண்ணியபடி எம்பெருமான் உள்ளான். நம்மிடம் உள்ள எதுவும் இப்படிப்பட்ட இவனை அடையும் பேறு என்பதற்கான உபாயம் அல்லாத காரணத்தினால், அவனது நினைவு மட்டுமே உபாயம் என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது போன்று, அவனது நினைவு மட்டுமே அவனை அடைவதற்கான உபாயம் ஆகிறது. அனைத்தும் அறிந்தவனாக, அனைத்து வல்லமையும் கொண்டவனாக, நமக்கு ஸம்பந்தம் உடையவனாக, பரம தயாளுவாக உள்ள அவன் இந்தச் சேதனனைப் பற்றி எண்ணுவதே உய்வதற்கான உபாயம் என்று கொள்க.

67. அதுதானெப்போதுமுண்டு.

அவதாரிகை - அந்நினைவுதானவனுக்கெப்போதுண்டாவ தென்னவருளிச் செய்கிறார் (அதுதானெப்போதுமுண்டு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட நினைவு எம்பெருமானுக்கு எப்போது உண்டாகும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "எப்போதும்" என்றது, இவன் யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிகிற காலத்தோடு இன்றோடு வாசியற ஸர்வ காலத்திலுமென்றபடி.

விளக்கம் - "எப்போதும்" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது என்ன? திருவிருத்தம் (96) - யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிகிற என்பதற்கு ஏற்ப வேறு உபாயங்களைப் பற்றி, அதன் பின்னே சென்ற காலம் தொடக்கமாக, எம்பெருமானே கதி என்று வந்து நின்ற காலம் முடிய, எப்போதும் வேறுபாடு காணாமல் அவன் சேதனனை எண்ணியபடி உள்ளான் என்று கருத்து.

68. அது பலிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்.

அவதாரிகை - ஆனால் அது இந்நாள்வரை பலியாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அது பலிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆயினும் அத்தகைய எம்பெருமானின் நினைவு இதுநாள் வரை பலிக்காமல் உள்ளதற்கு என்ன காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவன் நினைவு இவனுக்குக் கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறின காலத்திலென்றபடி.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் நினைவு சேதனனுக்கு எப்போதும் பலன் அளிக்கும் என்றால் சேதனன், "நானே என்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்வேன்" என்று எண்ணுகின்ற சிந்தனை நீங்கும் நேரத்தில் ஆகும்.

69. "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீயரூளிச் செய்வார்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்தயர்த்தமாக நஞ்சீயர் வார்த்தையையருளிச் செய்கிறார் (அந்திம காலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட சூர்ணையின் பொருளானது நம்பகத் தன்மை நிறைந்தது என்று உணர்த்தும் விதமாக நஞ்சீயரின் சொற்களை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது நஞ்சீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலேயுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்றருளிச் செய்யவேணும்" என்ன, "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் நமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரசுஷண சிந்தை குலைகை காணும்" என்றருளிச் செய்த வார்த்தை. ஆகையாலே, ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குக் குறுப்பாகப் பண்ணும் சிந்தை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரசுஷண சிந்தை மாறினாலென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - நஞ்சீயர் தனது சிஷ்யர்களில் ஒருவருக்கு உடல் நலக்குறைவு ஏற்பட்டுள்ளது என்று அறிந்து, அவரைக் காண்பதற்காகச் சென்றார். அப்போது அந்த சிஷ்யர் அவரிடம், "அந்திம காலத்தில் எனக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றுவதற்கு ஏற்ற ஒன்றை அருளிச்செய்ய வேண்டும்", என்றார். இதற்கு நஞ்சீயர், "அந்திம காலத்தில் எனக்குத் தஞ்சம் எது, இப்போது எனக்குத் தஞ்சம் எது என்ற வேறுபாட்டை விலக்குவாயாக. இப்போது உன்னை நீயே காத்துக் கொள்ள இயலும் என்ற சிந்தனை இருக்கின்ற காரணத்தினால் அல்லவோ இப்படி வினவுகிறீர்? இதனை நீக்குவாயாக", என்றார். ஆக சேதனன் உய்யவேண்டும் என்பதற்கு உறுப்பாக எம்பெருமான் ஜீவனைப் பற்றி எண்ணி இருத்தல் என்பது எப்போது பலன் அளிக்கும் என்றால், தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல் என்ற எண்ணம் ஜீவனிடம் நீங்கினால் மட்டுமே ஆகும்.

70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

அவதாரிகை - ப்ராபகன் ஈச்வரனானாலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானும் இவனன்றோ, ஆனபின்பு இவன்னினைவையிப்படி நேராகத் துடைக்கலாமோ

வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இச்சேதநன் கையிலுள்ளவற்றில் உபாயத்பகந்தமறத் துடைத்து ஈச்வரனை உபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியில் வருமுகப்பும் இவனதன்றிக்கே, உபாய பூதனான ஈச்வரனதேயாய்ப் பலித்து விடுகையாலே (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் - “ எம்பெருமானை அடைய வைப்பது” என்ற செயலைச் செய்வது (ப்ராபகன்) எம்பெருமானே ஆவான். ஆனாலும் அவனை அடைகின்றவனும் (ப்ராப்தா), அப்படி அடைந்த காரணத்தினால் (ப்ராப்தி = அடைதல்) மகிழ்வதும் எம்பெருமானை அடைந்த சேதனன் அல்லவோ என்று கேள்வி எழலாம். இதற்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அளிக்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் அவதாரிகையின் பொருள் கொள்ள இயலும். சேதனனிடம் எம்பெருமானை அடைகின்ற செயலுக்கான உபாயம் ஏதும் இல்லை என்று முடிவு செய்யக்கூடும். அந்த நிலையில் அடையும் தன்மை மற்றும் அப்படி அடைவதன் மூலம் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி ஆகிய இரண்டும் சேதனனுக்கு உடையது அல்ல, அவை உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ள தன்மைகள் என்றாகிறது. எனவே எம்பெருமானே ”ப்ராப்தா, ப்ராபகன், ப்ராப்திக்கு உகப்பவன்” என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - ப்ராப்தா அவனாகையாவது “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்” என்கிற ஸ்வதஸ் ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தமடியாக, உடைமையை ப்ராபிக்குமுடையானைப்போலே இவ்வாத்மாவை ப்ராபிப்பான் தானாயிருக்கை. ப்ராபகன் அவனாகையாவது - தான் இவனை ப்ராபிக்குமிடத்தில் ப்ராப்திக்கு உபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குணவிசிஷ்டனாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான தானாயிருக்கை. ப்ராப்திக்குகப்பான் அவனாகையானது - ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத் போக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனாமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமே! என்று உகப்பானும் இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவான தானாயிருக்கை. இவை மூன்றும் (அவனே) என்கிற அவதாரணத்தாலே - இவற்றிலிவனோடு அந்வயிப்பதொன்றுமில்லை யென்கை. இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் அவனே) என்கையாலே - இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்திலே அந்வயமில்லையென்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே) என்கையாலே ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் யென்னுமிடத்தில் அந்வயமில்லையென்னுமிடமும் ஸித்தமாய்த்து.

விளக்கம் - எம்பெருமான் ப்ராப்தா(அடைகிறவன்) ஆவது எப்படி? மஹாபாரதம் - ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் - ஸர்வேச்வரனுக்கு உரிய சொத்தாக இருப்பது என்னும் தன்மை ஆத்மாவிடம் உள்ளது, இத்தகைய சொத்தின் எஜமானனாக இருக்கும் தன்மை என்பது ப்ரஹ்மமாகிய நாராயணனிடம் உள்ளது - என்றது காண்க. இப்படியாக இயற்கையாகவே எம்பெருமானின் “உடைமையை உடையவன்” என்ற தொடர்பு காரணமாகத் தனக்கு உரியதை அடைபவன் போன்று ஆத்மாவை அடைபவனாக உள்ளான்.

எம்பெருமான் ப்ராபகன் (அடைவிப்பவன்) ஆவது எப்படி? எம்பெருமானாகிய தான் ஜீவனை அடைகின்றபோது அடைய வைக்கும் உபாயமும்; அனைத்தும் அறிந்தவன், அனைத்து வலிமையும் கொண்டவன், ஸத்யஸங்கல்பன் போன்ற குணங்களுடன் எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாத பரிபூர்ண சுதந்திரமும் கொண்டவனாக இருத்தல் மூலம் ஆகும்.

எம்பெருமானே ப்ராப்திக்கு உகப்பவன் என்பது எப்படி? தனக்கு உரிய பொருள் ஒன்றை அடையும்போது, அதாவது ஜீவனை அடையும்போது “இவனை அடைந்துவிட்டோம்” என்று எம்பெருமான் மகிழ்கிறான். இத்தகைய ஆத்மாவை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளான். இதனால் இவனே ப்ராப்திக்கு உகப்பவன் ஆகிறான். இதனால் மூன்றும், “அவனே” என்று ஏவகாரத்தில் கூறுவதால் இந்த மூன்றுள் இவனுடன் சேர்வது ஏதும் இல்லை என்றார். “ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் அவனே” என்பதன் மூலம் எம்பெருமானை அடைவதற்கு வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் முயற்சி ஜீவனிடம் இல்லை என்பது உணர்த்தப்பட்டது. “ப்ராப்திக்கு உகப்பவன் அவனே” என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்காக தான் உள்ளானே தவிர, தனக்கு என்று எந்தப் பயனும் கொள்வதில்லை என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 42)

1-2-10 எண்பெருக் கந்தலத்து, ஒண்பொரு ளீறில

வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேரே.

பொருள் - எண்ணிக்கையால் மிகுந்து இருக்கின்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் போன்ற பலவற்றுக்கும் இருப்பிடமாய், ஞானமயமாய், அழிவற்ற புகழ்களை உடையவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் உறுதியான திருவடிகளைப் பற்றுவாயாக.

அவதாரிகை - அழகிது; அப்படியே ஆகிறது; பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரமேதென்ன; அது என்னதென்றும், அதினுடைய அர்த்தம் அநுஸந்தேயம் என்றும் சொல்லுகிறார். இது தன்னைப் புறம்புள்ளார் ஜபஹேமாதிகளாலே கார்யம் கொள்ளாநிற்பர்கள். நம்மாசார்யர்கள் “ஸ்வரூபாநுஸந்தாநத்துக்கு ஈடாயிருக்கிற இதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநம் மோக்ஷஸாதநம்” என்று தாங்களும் அநுஸந்தித்து, தங்களைக் கிட்டினார்க்கு உபதேசித்துக்கொண்டு போருவர்கள்.

வேதங்களுக்கு இவ்வாழ்வார்க்கும், இம்மந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்பே சப்தத்தைச் சொல்லி, அநந்த்ரம் அர்த்தத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றியே, முன்பே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பே சப்தப்ரயோகம் பண்ணுதல் செய்யக் கடவதொரு நிர்பந்தமுண்டாயிருக்கும்; அதுக்கு அடி - அர்த்தாநுஸந்தாநம் உத்தேச்யமாகையாலே; “யாவையும் யாவருந்தானாமமைவுடைய நாராயணன்” என்னுதல், “நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்னுதல் செய்வதொரு

நிர்பந்தமுண்டு; அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித: என்னுதல், நாராயணபரோ ஜ்யோதி: என்னுதல் செய்யும் வேதம்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "நீங்கள் கூறுவது நன்றாகவே உள்ளது. அப்படியே செய்கிறோம். நாங்கள் வணங்குவதற்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய மந்திரம் என்ன?", என்றனர். அந்த மந்திரம் இன்னது என்பதையும், அதனுடைய பொருள் எப்போதும் நினைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் அருளிச்செய்கிறார். மந்திரம் மட்டும் இருந்தால் போதாதோ, பொருளும் உணர வேண்டுமா என்றால் - இந்த மந்திரத்தை உபாஸகர்கள் ஜபம் மற்றும் ஹோமம் போன்றவைகளாலே கொள்வார்கள். நமது ஆசார்யர்கள், "ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ள இந்த மந்திரத்தின் நினைவே மோக்ஷ உபாயம்", என்று உணர்ந்து, தாங்களும் அப்படியே இருந்து, மற்றவர்களுக்கும் உபதேசித்து வந்தனர். மேலும் வேதங்களுக்கும், ஆழ்வாருக்கும் இந்த மந்திரத்தைக் கூறும் வாய்ப்பு கிட்டும் போது முதலில் மந்திரத்தை அல்லது முதலில் பொருளைக் கூறி பின்னர் மந்திரத்தை கூறுதல் என்பதைச் செய்யலாம் என்று விதி உள்ளது. அதன் காரணம் - பொருளின் நினைவு முக்கியமானது எனபதால் ஆகும். தமிழ்மறை (1-3-3) - யாவையும் யாவருந்தானாமமைவுடைய நாராயணன் - என்றும், (2-7-2) - நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன் - என்றது. வேதங்கள் - அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித: - உள்ளும்புறமும் நாராயணனே நிறைந்து நிற்கிறான் - என்றும், நாராயணபரோ ஜ்யோதி: - நாராயணனே உயர்ந்த ஜோதி - என்றும் கூறியது.

வ்யாக்யானம் - (எண்பெருக்கந்நலம் இத்யாதி) இப்பாட்டாலே திருமந்திரத்தை ஸார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார். ஆழ்வான் இப்பாட்டளவும் வரப்பணித்து, இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே "இத்தை உந்தம் ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கோள்" என்ன, பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் எழுந்திருந்து போகப்புக்கவாறே, அவர்களை அழைத்து, "இன்னபோது இன்னார் இருப்பார், இன்னார் போவார் என்று தெரியாது, இருந்து கேளுங்கோள்" என்று திருமந்திரத்தை உபதேசித்து, இப்பாட்டை நிர்வஹித்து, "இப்பாட்டை இதுக்கு அர்த்தமாக நினைத்திருங்கோள்" என்று பணித்தான். எண்பெருக்கென்கிற இத்தாலே - ஜீவாநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (நலத்து) இவ்வஸ்துக்கள் தான் ஜ்ஞாநகுணாச்ரயமுமாயிருக்கக் கடவதிறே. ப்ரணவத்தில் த்ருதீய பதமான மகாரத்தாலே ஜ்ஞாநகுணாச்ரயமுமாய் ஜ்ஞாதாவுமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்றிறே.

விளக்கம் - (எண்பெருக்கந்நலம் இத்யாதி) - இந்தப் பாசுரத்தில் திருமந்திரத்தை அருளிச்செய்கிறார். கூரத்தாழ்வானிடம் பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் திருவாய்மொழி கேட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் இந்தப் பாசுரம் வந்தவுடன் ஆழ்வான் அவர்களிடம், "இதனை உங்கள் ஆசார்யனிடம் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்", என்றார். உடனே பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் எழுந்து செல்ல முயன்றபோது அவர்களை அழைத்த ஆழ்வான், "இருங்கள். இந்த காலத்தில் இவர் இருப்பார், இந்த காலத்தில் இவர் போவார் என்று யாருக்கும் தெரியாது. ஆகவே இருந்து கேளுங்கள்", என்று கூறி திருமந்திரத்தை உபதேசித்து, இந்தப் பாசுரத்தைக் கூறி, "இந்தப் பாசுரத்திற்கு இந்தத் திருமந்திரத்தையே பொருளாக நினைத்திருங்கள்", என்று அருளிச்செய்தார். "எண்பெருக்கு" என்பதன் மூலம் உயிர்கள் பலவாக உள்ளதைக் கூறுகிறார். (நலத்து) - இந்த வஸ்துக்கள் அனைத்தும் ஞானத்திற்கு அண்டும் இடமாக உள்ளன என்கிறார். ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் பதமான மகாரம் மூலம் ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாகவும், ஞானமயமாகவும் உள்ள உயிர்கள் என்று கூறியதை ஒப்பு நோக்குக.

வ்யாக்யானம் - (ஒண்பொருள்) அசைதந்யம் அசித்துக்கு ஸ்வபாவமாக நிற்கச் செய்தே வஸ்து தான் ஜடமுமாயிருக்குமிநே - அஸம்ஜ்ஞாவத்தாயிருக்குமிநே; அங்ஙனன்றிக்கே, வஸ்து தான் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாசமுமாய், தர்ப்பூதஜ்ஞாநமானதுவும் விஷயங்களை க்ரஹித்துத் தன்னையும் அறிவிக்கக் கடவதாய் இருக்கும்; அதைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. (ஈறில) என்கிற இது, கீழும் மேலும் அந்வயித்துக் கிடக்கிறது. ஈறிலவான ஒண்பொருளையும், ஈறிலவான வண்புகழையும் உடையனாகையாயிற்று - நாராயணானாகையாகிறது. பாவத்கமங்களகுணா ஹி நிதர்சநம் ந:, தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களோபாதி நித்யமுமாய் ப்ரகாரமுமாய் இருக்கும் இவ்வஸ்து என்கைக்காக குணங்களை நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறது; நித்யரான த்ரிவித சேதநரையும், நித்யமான கல்யாணகுணங்களையுமுடையனாய் இருக்கையாயிற்று - நாராயணனாகையாவது. அவனுடைய (திண் கழல் சேரே) இப்படி ஸம்பந்தம் காதாசித்தமாகை தவிர்த்து நித்யமாயிற்ற பின்பு, ஸ்வரூப ஜ்நாநமுடையாரை அவன் ஒரு நாளும் விடானிநே. ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் விட்டுக்கொடாத திண்மையைப் பற்ற "திண்கழல்" என்கிறது. (சேர்) - ஆச்ரயி. உன்னுடையதாய் உனக்கு வகுத்ததாயிருந்த பின்பு, நீ கடுக ஸ்வீகரி; "நம:" என்றபடி.

விளக்கம் (ஒண்பொருள்) - உயிர்களின் தன்மையை உணர்த்துவதற்கு நலம், கூர்மையான ஞானம் என்ற இரண்டின் ஏதேனும் ஒன்று மட்டுமே கூறினால் அமையாதோ என்றால் - உடலானது அறியாமைக்கு இருப்பிடமாக இருந்தால் பிற பொருள்களை அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாமல் போய்விடும்; அறிவு இல்லாததாக இருந்தால் தன்னை அறியும் ஆற்றலும் இல்லாமல் போய்விடும். உயிர் என்பது அவ்வாறு இல்லாமல் (உயிரை வஸ்து என்கிறார்) ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதால் தன்னை அறியவல்லதாய், மற்றதை அறியவல்ல ஞானம் கொண்டு (தர்மபூதஞானம்) மற்றவற்றை அறிந்து தெளிந்து, தன்னையும் உணர்த்தவல்லதாய் இருக்கும். இப்படியாக உள்ள தானாகவே ப்ரகாசிக்கின்ற தன்மையைப் பற்ற. (ஈறில)- இது ஈறு இலவான ஒண்பொருள், ஈறு இலவான வண்பொருள் என்று படிக்கும்படி உள்ளது. இப்படி ஈறு இலவான ஒண்பொருளையும், ஈறு இலவான வண்புகழையும் உடையவன் ஆதலே நாராயணன் என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகும். அவனுடைய நற்குணங்கள் போன்றே ஆத்மாக்களும் நித்யமாக உள்ளன என்று உணர்த்த அவனது குணங்களைக் கூறுகிறார். இதனை ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (35) - பாவத்கமங்களகுணா ஹி நிதர்சநம் ந: - நித்யராக உள்ள மூன்று வகைப்பட்ட சேதனர்களையும், நித்யமான குணங்களையும் கொண்டவன் - என்றது காண்க.

(திண் கழல் சேரே) - அடியார்களை ஒரு நாளும் விட்டுக் கொடுக்காத தன்மையால் திண்கழல் என்றார். "இந்தத் தொடர்பு ஒரு நாளில் வந்தது அன்று, எப்போதும் உள்ளது", என்னும் ஞானம் உடையவர்களை அவன் ஒரு நாளும் கைவிடமாட்டான். (சேர்) - அடைவாயாக. உன்னுடையதாக, உனக்காகவே இருக்கின்ற அவனது திருவடி என்று அறிந்த பின்னர் நீ விரைவாகச் சென்று பற்றுவாயாக. இது "நம:" என்பதாகும்.

1-2-11 சேர்த்தடத் தென்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொல்
சீர்த்தொடை யாயிரத்து ஓர்த்தவிப்பத்தே.

பொருள் - அழகான குளங்கள் சூழ்ந்த திருக்குருகூரில் அவதரித்த சடகோபன், ஸர்வேசுவரனின் புகழைத் தொடுத்து அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்தும் ஆராய்ந்து தொடுக்கப்பட்டவையாகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், முதற் பாட்டில் வ்யத்ரிக்க விஷயங்களை விட்டு ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்க இசையுங்கோள் என்றார்; இரண்டாம் பாட்டில் - வ்யத்ரிக்க விஷயங்களினுடைய தோஷதர்சனம் பண்ணவே விடலாம் என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில் - த்யாஜ்யாம்சத்தைச் சுருங்க அருளிச்செய்தார்; நாலாம்பாட்டில் - பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய நன்மையை அருளிச்செய்தார்; அஞ்சாம் பாட்டில் - பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராயபரிஹாரத்தை அருளிச்செய்தார்; ஆறாம் பாட்டில் - அவன் ஸங்கஸ்வபாவன் என்றார். ஏழாம் பாட்டில் - ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுண்டாகவே பொருந்தலாம் என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் - வேறு உபகரணம் தேடவேண்டா, அவன் தந்த கரணங்களை அவனுக்காக்க அமையும் என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் - அப்படி செய்யவே பஜநவிரோதிகள் தன்னடையே விட்டுப்போம் என்றார். பத்தாம்பாட்டில் - பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரமின்னதென்றார். இதுதான் வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றொன்றல்ல; சேதநருடைய ஹிதத்துக்கு ஈடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்ட தென்னுதல்; அன்றிக்கே இதுதான் ஹிதமாயிருப்பதொன்றாகையாலே எப்போதுமொக்க ஓரப்படுவதொன்று என்னுதல்.

விளக்கம் - முதற் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருள்களைக் கைவிட்டு, அவனிடம் ஆத்மாவைச் ஸமர்ப்பிக்க வாருங்கள் என்றார்; இரண்டாம் பாசுரத்தில் - மற்ற விஷயங்களில் உள்ள தோஷங்களைக் கண்டு அவற்றைக் கைவிடலாம் என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், மற்றவற்றைக் கைவிடும் தன்மையைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். நான்காம் பாசுரத்தில் - பற்றப்படும் பொருளான ஸர்வேச்வரனின் நன்மையை அருளிச்செய்தார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் - அவனைப் பற்றும்போது உண்டாகின்ற தடைகளை நீக்கும் உபாயத்தை அருளிச்செய்தார். ஆறாம் பாசுரத்தில் அவன் அன்பே வடிவானவன் என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் ஸம்பந்த ஞானம் உண்டாகவே அவனுடன் பொருந்தலாம் என்றார்; எட்டாம் பாசுரத்தில் - வேறு கருவிகளைத் தேட வேண்டாம், அவன் தந்த மனம் போன்றவையே அவனுக்காக அமையும் என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் - அவ்விதம் செய்யும்போது அவனுடைய வழிபாட்டிற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தும் தானாகவே நீங்கும் என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில் வழிபாட்டிற்கு உபாயமான மந்திரம் இன்னது என்றார். இறுதியாக - இவை அனைத்தும் தனது வாய்க்கு வந்தபடி கூறப்பட்டவை அல்ல, சேதனர்களின் நன்மையே ஆராய்ந்து கூறப்பட்டவை என்கிறார். அல்லது இவை உயர்ந்த

நன்மையை அளிப்பவை என்பதால் எப்போதும் ஒரே போன்று உரைக்கப்படுகின்றன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சேர்த்தடம் இத்யாதி) "சேர்த்தடம்" என்கிற இத்தைச் சேர் தடமாக்கி, பொய்கைகளோடு பொய்கைகள் சேர்ந்திருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றியே, "தென்குருகூர்" என்று - ஊர் பரஸ்துதமாகையாலே, தடாகங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள தென்குருகூர் என்று - ஊருக்கு விசேஷணமாதல். அன்றிக்கே "சேர்" என்கிற இது க்ரியாபதமாய்க்கிடத்தல். (தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்) ஹிதஞ்சொல்ல என்றிழிந்து, அஹிதத்தைச் சொல்லுவானொருவன் வார்த்தையன்று. ஆப்த தமரானவர் சொன்ன வார்த்தை என்கை. (சீர்த்தொடையாயிரம்) "எழுத்தசை சீர் பந்தம் அடிதொடை பாவினம்" என்று கவிக்கு அவயவமாய் இருப்பன சில உண்டு; அவற்றைச் சொல்லுதல். அன்றிக்கே உபாஸகாநுக்ரஹத்தாலே உபாஸ்யனுடைய கல்யாண குணங்களை தொடுத்த ஆயிரமென்னுதல். (ஆயிரத்தோர்த்த இப்பத்தே) ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, சேதநர்க்கு ஹிதமாவது ஏதென்று நிரூபித்துச் சொல்லப்பட்டது என்னுதல். அன்றிக்கே சேதநர்க்கு ஹிதமமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, எப்போதும் ஓரப்படுவதொன்று என்னுதல். ஓர்த்த இப்பத்தை நெஞ்சிலே சேர் - அநுஸந்தி. பரோபதேசம் பலரைக் குறித்து உபக்ரமிக்கையாலே, மேல் ஏகவசநமான இடம் ஜாத்யபிப்பராயம்.

விளக்கம் (சேர்த்தடம் இத்யாதி) - - "சேர்த்தடம்" என்பதைச் சேர் தடம் என்று கூறி, பொய்கைகளுடன் பொய்கைகள் சேர்ந்திருக்கும்படியைக் கூறினார் எனலாம். அல்லது பொய்கைகள் சேர்ந்துள்ள தென்குருகூர் என்று ஊருக்கு அடைமொழியாகக் கூறினார் எனலாம். அல்லது இப்பத்தையும் சேர் என்று கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். (தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்)- இவை நன்மை சொல்லுதல் என்று தொடங்கி தீமையைக் கூறுபவனது சொற்கள் அல்ல. நம்பத் தகுந்தவனின் சொற்கள் ஆகும். (சீர்த்தொடையாயிரம்)- "எழுத்து, அசை, சீர், பந்தம், அடி, தொடை, பாவினம்" என்று ஒரு கவிக்கு உறுப்பாக சிலவற்றை யாப்பருங்கலக்காரிகை கூறுகிறது. அவற்றைக் கூறியதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது ஸர்வேச்வரனின் திருவருளால் அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரம் என்று கூறலாம். (ஆயிரத்தோர்த்த இப்பத்தே) - ஆயிரம் பாசரங்களில், இந்தப் பத்தும் சேதனர்களுக்கு நன்மை எது என்று நிரூபித்துக் கூறப்பட்டது எனலாம். அல்லது சேதனர்களுக்கு மிகுந்த நன்மை அளிக்கவல்லது என்பதால் எப்போதும் ஓதப்படுவது எனலாம். இந்த உபதேசம் பலரைக் குறித்துக்

கூறுவதாகத் தொடங்குவதால், சேர் முதலான ஒருமை இடங்களை கூட்டத்தைக் குறிக்கின்ற ஒருமையாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்

செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 5)

2. செழுநீர்த்தடத்துக்கயல்மிளிர்ந்தாலொப்பச், சேயரிக்க
ணழுநீர் துளும்பவலமருகின்றன, வாழியரோ
முழுநீர் முகில்வண்ணன் கண்ணன் விண்ணாட்டவர் மூதுவராம்
தொழுநீரிணையடிக்கே, அன்புகூட்டிய சூழ்குழற்கே.

பொருள் - முழுமையான நீர் நிறைந்த மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளானவை - அனைவருக்கும் முற்பட்டவர்களாக உள்ள நித்யசூரிகளால் எப்போதும் வணங்கப்பட்டபடி உள்ளதாகும். இப்படிப்பட்ட அவன் திருவடிகளில் தனது ப்ரேமை என்பதை மாலையாகச் சூட்டுகிறாள்; நீண்ட கூந்தலுடன் கூடிய அந்தப் பெண், அழகான நீர் நிரம்பிய தடாகம் ஒன்றில் மீன் அங்கும் இங்கும் சென்றபடி இருந்தால் எவ்விதம் இருக்குமோ அது போன்று, சிவந்த ரேகைகளுடன் கூடிய கண்கள் கொண்டவளாக உள்ளாள். தனது தலைவனைப் பிரிந்த துன்பம் காரணமாக அந்தக் கண்கள் நீர் ததும்ப தடுமாறி நிற்கின்றன. இத்தகைய ப்ரேமையுடன் கூடிய நிலை எப்போதும் அவளுக்கு நிலையாக இருக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - “இமையோர்தலைவா” என்று அவனுடைய பரமபும்ஸ்த்வத்தை முதலிலே அநுஸந்தித்து, அப்படியே அவனை கிட்டப்பெறாமையாலே, ஆண் பெண்ணாம்படி யாயிற்று. இங்ஙனே செய்யக்கூடுமோவென்னில் - பும்பாவம் மநஸாயயு:, பும்ஸாந் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரிணம் என்றும் உண்டாகையாலே, இதுவுங்கூடும். அங்ஙனேயாகில், கேவலம் ஸ்த்ரீத்வமன்றியிலே ஒரு பிராட்டி

தசையாம்படி எங்ஙனையென்னில் - ஸம்ச்லேஷத்தில் இனிமையும், விச்லேஷத்தில் தரியாமையும், ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பந்தமும் உண்டாகையாலே. தோழி தசையும், திருத்தாயார்படியும் உண்டாகிறபடி எங்ஙனையென்னில் - கிண்ணகம் பெருகாநின்றால் ஆறுகளுங் கால்வாய்களுங் குளங்களும் நிறைந்து ஸமுத்ரத்திலுங் குறைவற்றுப் புகுமோபாதி, விஷயம் அபரிச்சிந்ந மாகையாலே, இதுவுங்கூடும். இவர்க்கு இங்குண்டான விரோதிகளையுங் காட்டி, அவற்றி லுண்டான ருசிகளையுந் தவிர்த்து, தன்னுடைய நித்யவியூதி யோகத்தயுங்காட்டிக் கொடுக்க, அநந்தரம் அங்குள்ளாருடைய ஜ்ஞாநத்தையும், அங்குத்தைப் பரிமாற்றத்தையும், தேசவிசேஷத்தையுங்கண்டு, அவ்விடத்தை ப்ராபித்தல்லது நிற்கமாட்டாத த்வரையும் பிறந்தது. ஆகில், அவரபேக்ஷிதஞ் செய்து கொடாதொழிவா னென்னென்னில் - ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தாராக்கி, நம்மையல்லது அறியாதபடியும் பண்ணி, அலாபதசையிற் கூப்பிடும்படி பண்ணி, இவர்க்கு, ஸ்வரூபமான அடிமையும் வாசிகமாகக் கொள்ளாநின்றோமாகில், அவ்வருகிற ப்ராப்தியுஞ் செய்வோம் நாமானபின்பு, செய்துகொடுக்கிறோமென்று ஆறியிருந்தான்; இவர்க்குக் கீழ்ச்செய்தது ஜ்ஞாநலாபமாகையாலே, அநந்தரம் ப்ராப்தி பண்ணித்தரவேணுமென்று த்வரிக்கிறார். ஈச்வரன் இங்ஙனே இருப்பதொரு புடை உண்டு. ப்ரஜைகள் பசித்திருக்க விருந்தினரைப் பேணுமாப்போலே, அஸாதாரண பரிகரத்துக்குத் தாழ்த்தும், அல்லாதார் கார்யந் தலைக்கட்டும்; எங்ஙனையென்னில் - கைகேயி கார்யந் தலைக்கட்டின அநந்தரம் ஸ்ரீபரதழ்வான் கார்யஞ் செய்கையாலும், மஹாராஹர் கார்யஞ்செய்து பின்னைப் பிராட்டி கார்யஞ் செய்கையாலும். இவர்களுக்கு முற்படச் செய்கிறதென்னென்னில் - கார்யத்தளவேயிறே அவர்களுக்கு உள்ளதாகையாலே. அஸாதாரணர்க்கு அபேக்ஷிதஞ் செய்யானோவென்னில் - ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு முடியைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கையாலே, இவர்களபேக்ஷிதமுஞ் செய்யும்.

விளக்கம் - “இமையோர் தலைவா” என்று ஸ்ரீரங்கநாதனின் உத்தம புருஷத்தன்மையை அநுஸந்தித்தார். உடனே அவனை அடையவேண்டும் என்று தவித்தார். ஆனால் அது கைகூடவில்லை. ஆகவே தனது பிரிவுத்துன்பம் காரணமாக, ஆண் பெண்ணாவதான நிலை ஏற்பட்டு, தான் ஒரு பிராட்டியின் நிலையை அடைந்தார். இது போன்று ஆண் பெண்ணாக இயலுமோ? கீழே உள்ள வரிகளை காண்க:

- மஹாபாரதம் - பும்பாவம் மநஸா யயு:
- இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (3-79) - பும்ஸாந் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரிணம்

அப்படியே ஆண் பெண்ணாக நிலை மாறினால் கூட, சாதாரண பெண்ணின் நிலையை மட்டுமே அடைய இயலும், பிராட்டி போன்று உயர்ந்த நிலையை அடைவது எப்படி? ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்துள்ளபோது இனிமையாகவும், அவனை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால் துன்பம் அடைதலும், அவனை மட்டுமே அனைத்துக் கரணங்களாலும் அனுபவித்து ஆராதனை செய்தலும் இருந்தால், பிராட்டியின் நிலையை ஒத்து நிற்கும் என்று கூறலாம். ஆண் ஒருவன் தோழிபாவத்திலும், நாயகியின் தாயார் பாவத்திலும் உள்ளது எப்படி என்றால் - மிகுந்த வெள்ளப் பெருக்கின்போது ஆற்றின் நீரானது பெருகி, கிளைஆறுகளும் கால்வாய்களும் நிறைந்து, அனைத்தும் சென்று கடலில் கலப்பது போன்று, இவர் அனுபவிக்கும் விஷயமானது அளவற்றது என்பதால், தான் உள்ள நிலை புரியாமல் பலவாக நிற்கிறார் என்று கருத்து.

ஆழ்வாருக்கு இப்படிப்பட்ட நிலை எவ்விதம் உண்டானது? இந்த உலகில் தன்னை வந்தடைவதைத் தடுக்கும் விரோதிகளை எம்பெருமாள் ஆழ்வாருக்குக் காண்பித்தான். அப்படிப்பட்ட விரோதிகளாக உள்ள உலகவிஷயங்கள் மீது உண்டாகும் ருசிகள் அனைத்தையும் தவிர்க்கும்படிச் செய்தான். தனது நித்யவியூதியைக் காண்பித்தான். அந்தப் பரமபதத்தில் உள்ளவர்களின் ஞானத்தையும், அவர்கள் தன்னிடம் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டையும், தான் அவர்களிடம் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டையும் காண்பித்தான். அந்தப் பரமபதத்தின் மேன்மையைக் கண்ட பின்னர், அந்த இடத்தைப் பிடித்தால் மட்டுமே நிலையாக நிற்பது என்ற வேகம் ஆழ்வாருக்கு உண்டானது. இப்படி இவர் பரமபதம் மீது விருப்பம் கொண்டு, அதற்காக வேண்டி நின்ற பின்னரும், அதனை ஏன் அவன் அளிக்காமல் நின்றான்? ஸர்வேச்வரன் தனது மனதில், "இவரை மற்ற ஸம்ஸாரிகளில் இருந்து வேறுபடுத்தி, நம்மைத் தவிர வேறு எதனையும் அறியாதபடி செய்வோம். நம்மிடம் இருந்து வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் நின்று, எந்தக் காரணமும் இன்றி நம்மை அழைத்தபடி இருக்கச் செய்வோம். அதன் பின்னர் இவருக்கு ஸ்வபாவமாக உள்ள நம்முடைய அடிமைத்தனத்தை அளிப்போம். அதன் பின்னர் நம்மை அடையச் செய்வோம். இவை அனைத்தையும் நாம் எப்போது செய்வோம் என்றால் - ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே - என்று இவர் உள்ளபோது செய்வோம்", என்று காத்திருந்தான். எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்தை உணர்ந்து கொண்ட ஆழ்வார், கடந்த பாசுரத்தின் மூலம் ஞானம் என்ற பயனை

அளித்தான் என்பதை உணர்த்தி, அடுத்து அவனைக் கிட்டும்படிச் செய்யவேண்டும் என்கிறார்.

ஸர்வேச்வரன் ஏன் இவ்விதம் இவரைக் காக்க வைக்கவேண்டும்? ஒரு வீட்டில் உள்ளவர்கள் பசியுடன் உள்ளபோது முதலில் விருந்தினர்களுக்கு உணவு அளிப்பதைக் காணலாம். தன்னையே கதி என்று உள்ளவர்களுக்குக் காலம் தாழ்த்தியும், தன்னை நாடாதவர்களுக்கு உடனே உதவி செய்வதையும் இவன் விஷயத்தில் காணலாம். எங்கு என்றால்:

- பரதாழ்வானுக்கு பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்த பின்னரே உதவியவன், கைகேயியின் வேண்டுகோளை உடனே நிறைவேற்றினான்.
- இராமன் வந்து தன்னைக் காப்பாற்றுவான் என்று சீதை காத்திருக்க, முதலில் சுகரீவனுக்கு அவனது நாட்டை மீட்டு உதவி செய்தான்.

இவ்விதம் மற்றவர்களுக்கு மட்டும் ஏன் உடனே உதவவேண்டும்? காரணம், அவர்களின் வேண்டுதல்கள் அனைத்தும் அற்பகாலமே நிற்கக்கூடிய பலன்கள் என்பதால் ஆகும். தன்னையே நம்பியவர்களுக்கு இவன் உதவமாட்டானோ என்றால் - பரதனின் வேண்டுகோளின்படி ராஜ்யபாரம் அவன் சுமக்காமல், பாதுகைகள் சுமக்கும்படிச் செய்ததன் மூலம் அறியலாம்.

அவதாரிகை தொடர்ச்சி - நாயகியுந் தோழியுமாக உத்யாநவந்திலே பூக்கொய்யவென்று புறப்பட்டு, ஒரு வ்யாஜத்தாலே நாயகனும் அங்கே வர, தோழியும் ஒரு வ்யாஜத்தாலே பிரிய, தைவயோகத்தாலே கூடி, கூடின வழியே பிரியவும், "பிரிவுதானுங்கலவியிலே ஒருவகையோ" என்றிருந்தாள்; பிரிவின் மெய்ப்பாட்டாலே புளகிதகாத்ரையாய்க் கொண்டு நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு இவளுக்கு ஸம்சலேஷம் வருத்தமாய்க் கழிந்ததென்று அறிந்து, இனி நாம் உடன்பட்டு இவள் ஸத்தையை உண்டாக்கிக் கொள்வோமென்று, "இதொரு வடிவு இருந்தபடி என்? இவ்விருப்பு நித்யமாக வேணும்" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாள்.

விளக்கம் - நாயகியும் தோழியும் ஒரு நந்தவனத்திற்கு மலர் பறிக்க வருகின்றனர். அப்போது சற்றும் எதிர்பாராமல் நாயகன் அங்கு வருகிறான். எதிர்பாராத காரணம் என்பது "வேட்டையாட" என்று கொள்க. அப்போது ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் தோழியும் அங்கிருந்து சென்றுவிடுகிறாள். ஆக தெய்வத்தின் ஸங்கல்பம்

காரணமாக நாயகனும் நாயகியும் அங்கு கண்களால் கூடினர். அதன் பின்னர் எவ்விதம் சேர்ந்தனரோ அப்படியே இருவரும் பிரிய நாயகி, "பிரிவு என்பதும் கல்வியில் ஒருவகை போலும்" என்று வருத்தம் கொண்டாள். அப்போது அங்கு திரும்பிய தோழியானவள், நாயகி தனது பிரிவு காரணமாக வருத்தம் கொண்டாள் என்பதையும், நாயகனைக் கண்டதால், மிகுந்த மகிழ்வு அடைந்தாள் என்பதையும், அவனைக் கண்டவுடன் பிரிந்த காரணத்தால் அவன் மீது உள்ள ப்ரேமை மேலும் அதிகமானது என்பதையும் அறிந்தாள். அப்போது, "இப்படியாக இவள் உள்ள ப்ரேமை நிலை எப்போதும் நீடிக்கவேண்டும்", என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (செழுநீர்த் தடத்துக்கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப) ஸுத்தஜலமாயிருக்கிற தடாகத்திலே ஒரு கயல் இடம் வலங்கொண்டாற் போலேயிருக்கை; உபமாநமே பிடித்துத் திருத்திக்கொண்டு சொல்லவேண்டுகிறது, உபமேயத்தினுடைய வைலக்ஷணம்; "ஒப்ப" என்றது - ஸர்வதாஸாம்யமன்று; ஒருவகைக்கு ஒப்பாமித்தனை. (சேய் அரிக்கண் அழுநீர் துரும்ப) அஸிதேசுஷணை கண் கிடீர், அச்சுப்ரவஹிக்கிறது; என் காரியந் தலைக்கட்டிற்று; இவன் கார்யந் தலைக்கட்டுமத்தனை; பகவத் வ்யதிரேகத்திற கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்குமிதுவிநே, ஒரு ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்; இத்தைக் காணுமதிநே, இவர்களுக்கு உத்தேச்யம்; இவ்விருப்பை இவனுங் காணப்பெற்றதில்லை, அசலிட்டுக் கேட்குமித்தனையிநே. கிமர்த்தம் இத்யாதி - ஆர்குடி வேர்பறிய இக்கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்கிறது; ஆரைச் சேதநராகக் கொண்டு என்றுமாம். அலமருகின்றன) தடுமாறா நின்றன. (வாழியரோ) இவ்வவஸாதம் நீங்கி ஜீவித்திடுக; "யாமோஷுதிமிவாயுஷ்மந்". (முழுநீர் முகில்வண்ணன் கண்ணன்) இக்கடலைத் தரையாகப் பருகின மேகமிருந்தபடி; தாமஜ்யோதிஸ் ஸலிலமருதாம் ஸந்நிபாத என்று அன்னலுந்துன்னலுமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆதாராதேய மிரண்டுந் தானேயாயிருக்கை; கடலைப்பருகிற்றென்றால் மந்தரமென்று அறியுமாபோலே; இந்நிறத்தை இங்ஙனே ஆக்கினான், இந்நிறமுடையவனிநே; இவ்வடிவழகைக் கொண்டு ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸர்ப்பங்கள் வரவிருக்குமாபோலே எல்லாரும் வரவிருக்கு மித்தனையோ வென்னில் - இவ்வடிவுடையானுந் தானேயாய், வருவானுந் தானேயாயிருக்கிறபடி. (விண்ணாட்டவர் மூதுவர்) யத்ர பூர்வே ஸாதத்தயாஸ் ஸந்திதேவா: என்றும், யத்ரருஷய: ப்ரதமஜாயே புராணா: என்றும் பழையராயிருக்கிறவர்கள்; இவர்கள் ஸத்தாதாரகமாகத் தொழாநின்றவர்கள். (தொழுநீர்) நம இத்யேவவாதிந: என்கிறபடியே தொழுகையே ஸ்வரூபமாயிருக்கும். (இணை அடிக்கே) ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகள்; ஓரவயவம் நன்றாயிருக்குமவன், நமக்கு அவ்வருகில்லையென்றிருக்கும்; ஒருவனுக்கு பவ்யனாயிருக்குமவன், நமக்கு அவ்வருகு நீர்மையுடையாரில்லையென்றிருக்கும்; ஒருவனுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்குமவன்,

நமக்கு அவ்வருகு நிர்வாஹகரில்லை யென்றிருக்கும்; இவை மூன்றுங் கண்ணழிவற உண்டான பசங்கூட்டிநே பரதத்வமாகிறது; இதுக்கிறே, இவள் ஈடுபட்டது. (அடிக்கே அன்பு சூட்டிய) குணஜிதரால் விழுவது காலிலேயினே; "சூட்டிய" என்பானென்னென்னில், "வாசகஞ்செய்மாலையே" என்னுமாபோலே. (சூழ் குழற்கே) சூழ்ச்சியையுடைய குழல்; கண்டாரைச் சூழ்த்துக் கொள்ளுங்குழல்; சுருண்ட குழல் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (செழுநீர்த் தடத்துக்கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப) - காண்பதற்குக் குளிர்ச்சி அளிக்க வல்லதாகவும், தெளிவான நீரை உடையதாகவும், ஒரு கடல் போன்று உள்ளதாகவும் இருக்கும் தடாகம் ஒன்றில், அந்தத் தடாகம் கலங்கும்படியாக இடமும் வலமும் செல்லும் மீன் போன்று. இப்படியாக நாயகியின் கண்கள் அலை மோதுகின்றன. இங்கு நாயகியின் கண்கள் அலை மோதுவதைப் பற்றி மேலும் விவரிக்கச் சொற்கள் இல்லை என்பதால், அதனைப் பற்றிக் கூற இயலாமல், மீன்கள் அங்கும் இங்கும் செல்வதை வேண்டுமானாலும் விவரிக்கலாம். "ஒப்ப" என்ற பதம் அந்த மீனை இவளது கண்களுக்கு ஒப்பாகக் கூறினாலும் கூறலாம் என்னும்படி இவள் கண்கள் உள்ளன - என்பதைக் குறிக்கும். அதாவது, மீன்கள் போன்ற கண்கள் என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, இவளது கண்கள் போன்ற மீன் என்று கொள்க. (சேய் அரிக்கண் அழுநீர் துளும்ப) இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - அஸிதேக்ஷணை - கருத்த கண்கள் கொண்ட சீதை - என்னும் படியான கண்கள் கொண்டவள் நாயகி ஆவாள். அந்தக் கண்கள் கண்ணீர்ப் பெருக நிற்கின்றன. இவளது கண் அழகைக் கண்டு அவனது கண்கள் கண்ணீர் விடவேண்டியது இருக்க, இவள் கண்கள் கண்ணீர் சிந்துவது விந்தையே ஆகும். இதன் மூலம் தோழியானவள் மிகுந்த மகிழ்சி கொண்டு "எனது பாக்கியம்", என்றாள். இவள் அழுவதைக் கண்டு தோழி ஏன் எவ்விதம் உரைக்கவேண்டும்? எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால் கண்ணீரும் புலம்பலுமாக இருத்தல் என்பதே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆகும். இப்படிப்பட்ட நிலையில் உள்ளவர்களைக் காண்பது அரிது என்பதால், அப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டால் மகிழ்வதே பாகவதர்களின் நிலையாகும். இங்கு தோழி அந்த நிலையில் உள்ளாள். அவள், "எனது ஆசை நிறைவேறியது போன்று, இவளது ஆசையும் கைகூடவேண்டும்", என எண்ணினாள். இப்படி எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிய நேரிட்டவர்கள் புலம்புவதையும் அழுவதையும் எம்பெருமான் கூட நேரில் காணும் பாக்கியம் பெற்றதில்லை; அவனும் இதனை வேறு ஒருவர் கூறக்கேட்டு மட்டுமே அனுபவிக்கிறான். இதனை எங்கு காணலாம்? இராமாயணத்தில் காணலாம்; சீதை இலங்கையில் உள்ள நிலை குறித்து அனுமன் மூலமாகக் கேட்டு அறிந்தானே தவிர, தான் நேரடியாக அனுபவிக்கவில்லை. அனுமன் சீதையிடம் இராமாயணம்

ஸுந்தரகாண்டம் (33-4) - கிம் அர்த்தம் - உங்கள் கண்களில் இருந்து நீர் பெருக என்ன காரணம் - என்று வினவினான்; இதற்கான சீதை அளித்த பதிலை இராமனிடம் அனுமன் உரைக்க, அதன் மூலம் மட்டுமே இராமன் அறிந்தான் அல்லாமல், தான் நேரே அனுபவிக்கவில்லை. இப்படியாகக் கண்ணீரும் புலம்பலுமாக இவள் உள்ளதைக் கண்ட தோழி, "இதற்கு யார் காரணம்? யாரை எண்ணி இவ்விதம் உள்ளாய்?" என்றாள். (அலமருகின்றன) - இதற்குப் பதில் கூற இயலாமல் தடுமாறியபடி நாயகியின் கண்கள் நின்றன. (வாழியரோ) - "உனது இந்தத் துன்ப நிலை நீங்கி நீ வாழ்வாயாக" என்று தோழி உரைத்தாள்.

இப்படியாகத் துன்பம் கண்டவுடனேயே இவ்விதம் வாழ்த்தியவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு பதில் அளிக்கிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (67-15) - யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந் - ஜடாயு இராமனைப் பார்த்து, "நீ தீர்க்கமான ஆயுளுடன் வாழ்வாயாக", என்று வாழ்த்தியது காண்க. (முழுநீர் முகில்வண்ணன் கண்ணன்) - கடல் முழுவதும் தரை தெரியும்படியாகப் பருகிய மேகங்கள். மேக ஸந்தேசம் (1-5) - தூமஜ்யோதிஸ் ஸலிலமருதாம் ஸந்நிபாத - புகையும் நெருப்பும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப புகை போன்றும், நீர் போன்றும் உள்ள மேகங்கள் என்று இல்லாமல், மொத்தமாக நீராகவே உள்ள மேகங்கள் என்றபடி. இதன் மூலம் நாயகியைத் தன் வசப்படுத்தியவன் ஈச்வரன் என்று நயமாக உரைக்கிறார். அப்படிப்பட்ட நீருண்ட மேகத்தின் நிறத்தில் உள்ளவன் இவளை இவ்விதம் செய்கிறான். இவள் அகப்பட்டது அவன் வடிவழகில் மட்டும் அல்ல, அந்த அழகுடையவனின் நீர்மையிலும் ஆகும். ஸர்ப்பயாகம் நடக்கும் இடத்தில், அந்த இடத்திற்கு அனைத்து நாகங்களும் ஓடிவருவது போன்று, அனைவரும் சென்று க்ருஷ்ணன் மீது விழும்போது, அவன் வந்து இவளிடம் விழுகிறான் என்றது காண்க. இப்படிப்பட்ட ஒருவனிடம் அல்லவா இவள் அகப்பட்டாள்! (விண்ணாட்டவர் மூதுவர்) - புருஷஸூக்தம் - யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா: - என்றும், யஜூர்வேதம் - யத்ரருஷ்ய: ப்ரதமஜாயே புராணா: - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் பழையவர்கள். தங்களது இருப்பு என்பதற்கு அவனது திருவடிகளையே தொழுதபடி உள்ளவர்கள். (தொழுநீர்) - மஹாபாரதம் மௌஸல பர்வம் (164-40) - நம இத்யேவ வாதிந: - எப்போதும் நம: என்று சிந்தித்தபடி உள்ளவர்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனது திருவடிகளை எப்போதும் வணங்கியபடி இருத்தல் என்பதையே தங்கள் ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்கள். (இணை அடிக்கே) - இப்படிப்பட்ட ஒன்றுக்கொன்று அழகாக உள்ள திருவடிகள். ஒருவனுக்கு ஏதேனும் ஓர் உடல் உறுப்பு மட்டுமே அழகாக இருக்கக்கூடும், அவன் "என்னை விட இந்த அவயவம் அழகாக உள்ளவன் யார்" என்று இருக்கக்கூடும்; ஒருவன் ஒரு குறிப்பிட்ட

மனிதனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருக்கக்கூடும், அவன், "என்னை விட அடிமைத்தனம் செய்பவர் யார்?" என்று இருக்கக்கூடும்; ஒருவன் பல பேருக்கு எஜமானனாக இருக்கக்கூடும், அவன் "என்னைப் போன்று பலருக்கும் எஜமானன் யார்?" என்று இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்ட அனைத்தும் சற்றும் குறைவில்லாமல் சந்தனம், கர்பூரம், குங்குமம் குழைத்தது போன்று இணைந்துள்ளதே பரதத்வம் ஆகும். அப்படிப்பட்ட பரதத்வமாகிய க்ருஷ்ணனிடம் அல்லவோ நாயகி ஈடுபட்டு இவ்விதம் ஆனாள்? (அடிக்கே அன்பு சூட்டிய) - தங்களைத் தனது குணத்தால் வென்ற ஒருவன் கால்களில் அல்லவோ மற்றவர்கள் விழுவார்கள்? "சூட்டிய" என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், திருவாய்மொழி (4-2-2) - வாசம் செய் மாலையே - என்று கூறுவது போன்று ஆகும். (சூழ்குழற்கே) - சூழ்ச்சியை உடைய கூந்தல், பார்ப்பவர்களைத் தன் பக்கம் இழுத்துச் சுற்றவல்ல கூந்தல்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - ப்ரதம தர்சனத்திலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் உபேசைஷ பிறக்கும்படி தமக்கு பகவத் விஷயத்திற் பிறந்த ப்ராவண்யத்தைக் கண்டார் உகந்து பேசுகிறபடியைத் தாம் அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

விளக்கம் - எம்பெருமானுடைய நித்யவிபூதியின் வைபவத்தை அறிந்த ஆழ்ந்த ஆழ்வார் உடனே சென்று அவனை அடையத் துடித்தார். அது உடனே நடக்காத காரணத்தினால், தனது ஸ்வபாவம் மறந்து, தன்னைப் பிராட்டியாக எண்ணி நின்றார். அப்போது அங்கு இருந்த பாகவதர்கள் இவரைச் ஸமாதனம் செய்தனர். அந்தப் பாகவதர்களைத் தோழியாகவும், அவர்கள் கூறுவதை இந்தப் பாசுரமாகவும் அருளிச்செய்கிறார். நீருண்ட மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனது அழகை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளனர். இவளும் அது போன்ற அனுபவிக்க விரும்பினாள். அது கிட்டவில்லை. ஆகவே வருத்தம் அடைந்த நாயகியின் மீன் போன்ற கண்களில் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக, தனது நாயகன் வருவதை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளாள். தடாகத்தில் துள்ளும் மீன் போன்று இந்தக் கண்களின் அழகையை அனுபவிக்க நாயகனுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே! இவள் விரைவாக அவனுடன் சேர்ந்து தனது துன்பம் நீக்கிக் கொள்வாளாக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்